

Nu tror jeg, jeg tør sige, at naar Bestyrelserne for Kreditforeningerne, støttede paa Repræsentantskaberne, komme, efter at jeg har tilbudt dem at gaa videre, med Lovforslaget og staffe dem Begunstigelser og sige til Ministeren: Nej, vi ville nu søge at konvertere uden at faa denne Lov igenem, vil De hjælpe os dertil? og han saa har hjulpet dem, saa maa han antage, at Foreningerne ere tilfredse, og der kan ikke være Tale om, at Bestyrelserne for Kreditforeningerne kunne komme og forlange andre Vilkaar af Staten. Det er derfor, jeg tillod mig at indsthyde, at jeg mindre kunde forstaa, at det ærede Medlem, der var i Repræsentantskabet den Gang, kommer med Forslaget; man kunde bedre forstaa, om Folk, der stod fjærnere fra Forhandlingen mellem Bestyrelserne og Ministeren, kunde finde, at Foreningerne burde hjælpes paa den Maade ved Tilskud af Statskassen. Det er en meget nem Maade at hjælpe paa. Jeg bemærkede ogsaa allerede i Fjor, at det netop i Henhold til det Standpunkt, Regeringen indtog for Konverteringen, maatte erkendes, at det er et Forhold, som kunde være Genstand for Interesse. Jeg har ganske vist ikke sagt, at dette Lovforslag, som det foreligger, er heldigt; om der kan være Tale om at lette i andre Retninger, paa Gebyrene, som det ærede Medlem mente, skal jeg ikke udtale mig om, det er noget, der kan tages under Overvejelse. Men ellers forekommer det mig ikke, at det er en heldig Løsning, men at det er en let Løsning. Naar det ærede Medlem mener, at Begunstigelserne for Kreditforeningerne ikke ere værd at tale om, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at foruden Refusionen af Laaneomkostningerne, som dog ere temmelig betydelige — det er noget, ingen anden Kreditforening kender — har man Statsgaranti for Obligationerne (Bust: For Renterne). Naa ja, for Renterne af Obligationerne, og jeg skulde tro, at det var en ganske alvorlig Understøttelse, thi det gør jo, at man løfter Obligationerne omtrent op i Højde med Statsobligationer. Jeg tillod mig i Fjor paa et enkelt Punkt at nævne, at Fordelen var hos Interessenterne, idet de kunde betale med kongelige 3½ Procents Obligationer, selv om de havde konverteret med 4 Procents Obligationer, og det var af stor praktisk Betydning, saaledes som Forholdet den Gang var. Som Forholdene nu ere, har det allerede ofte stor praktisk Betydning, som det ærede Medlem vel veed, idet Kursen paa Husmandskreditforeningsobligationer er 92. eller lignende, saa der er virkelig Fordel for vedkommende Laantager. Jeg erkender stadigt, at det er et Spørgsmaal, som er

værd at overveje, hvorledes de vedkommende kunne hjælpes; dog at hjælpe dem paa den Maade, at Administrationen foruden at gøre Udgifter til Kreditforeningen overtager Restgælden for private Debitorer, har jeg aldrig udtalt, at jeg kunde resolvere mig til.

Forslagsstilleren (Bust): Naar den ærede Minister mente, at jeg saa at sige var mindre moralsk berettiget til at komme med dette Forslag, fordi jeg var Medlem af Repræsentantskabet og næsten gjorde mig ansvarlig for det af Regeringen i sin Tid indbragte Forslag, da skal jeg minde den ærede Minister i Særdeleshed og det ærede Ting i Almindelighed om, at der er Forskel paa Bestyrelsen og Repræsentantskabet. Jeg er mig ikke bevidst, at jeg nogensinde har været med til at bearbejde Regeringen for at faa den til at indbringe dette Lovforslag. Det var Bestyrelsen, som mente, at vi burde se at gøre det, og der var navnlig een Ting, som bevirkede, at vi fra vor Side vare villige til, at der blev gjort den Forandring, idet vi alle ville se at faa nogle Bestemmelser ind, hvorved vi kunde fikre Foreningen mob at blive snydt — hvad der ofte sker, naar Kantet forsvalder — det var navnlig derved, at vedkommende Selskab undertiden led Tab, og det var da Tanken, at det kunde forhindres ved den Forandring, som var paatænkt; men Bestyrelsen for Foreningen har i Virkeligheden ganske anderledes Ansvar for de Forhandlinger og de Udtalelser, som ere komne til den ærede Minister fra Foreningen, end vi Repræsentanter have. Denne Bemærkning vil jeg gøre, fordi jeg ikke er saa skyldig, som den ærede Minister vil gøre mig til.

Judenrigsministeren (Ingerslev): Det ærede Medlem har misforstaaet mig. Det kunde ikke falde mig ind at give det ærede Medlem Skyld, endog blot moralsk Medskyld, for et Lovforslag, som jeg selv har fremsat for Rigsdagen. Det følger af sig selv, at det er Regeringens og ikke andres Ansvar; hvilke Overvejelser der gaar forud, er en Sag for sig, der giver jeg ingen som helst Skyld. Naar jeg har Hans Majestæts Samtykke til at fremsætte Lovforslag, hører jeg Ansvaret derfor, og det ærede Medlem kan være ganske rolig, han skal ikke faa mindste Ansvar derfor. Om han faar Ansvar for Forfæstelsen, er et andet Spørgsmaal; men for det Forslag, jeg har fremsat, har det ærede Medlem ikke Ansvaret. Det var ikke det, jeg sigtede til; men da det Lovforslag ikke blev gennemført, kom Bestyrelserne støttet paa Repræsentant-